

Arrest

**nr. 59 767 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. . De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 december 2009 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 17 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 1 september 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 januari 2011.

1.4. Op 28 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Mosul in Centraal-Irak.

U diende een eerste asielaanvraag in op 7 december 2009. Op 28 januari 2010 en op 20 april 2010 werd u in het kader van deze eerste asielaanvraag gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 11 mei 2010 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw afkomst uit Mosul. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

Op 1 september 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde toen dat u zou zijn benaderd door vier gemaskerde mannen, die u zouden hebben gevraagd met hen samen te werken. Uw taak zou erin bestaan hebben om rijke mensen aan te wijzen. U vroeg bedenktijd. De vier mannen zouden hiermee niet akkoord zijn gegaan. Eén van de mannen zou u gezegd hebben dat ze op de hoogte waren van uw thuisadres en van de plaats waar u werkte. Toen zij opeens andere stemmen hoorden, zouden zij vertrokken zijn zonder verder af te spreken. U zou vervolgens naar huis zijn gereden waar u alles aan uw ouders vertelde. U zou hierna bij uw zus en uw schoonbroer zijn ondergedoken. In de vier dagen dat u bij hen verbleef, zou u vernomen hebben dat op 22 november 2009 drie onbekende mannen naar uw ouderlijk huis waren gekomen, op zoek naar u. Op 24 november 2009 zou u Irak verlaten hebben. Op 7 december kwam u in België en vroeg u asiel aan.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u nog uw origineel bewijs van nationaliteit voor, een attest van uw werkgever, uw woonstkaart en een attest in verband met een voedselkaart. U legde nog bijkomende verklaringen af, namelijk dat terroristen in augustus 2010 verschillende keren naar uw ouderlijk huis zijn gekomen, op zoek naar u. Ze zouden toen ook het huis hebben doorzocht.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het CGVS, te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk heeft gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde zich op dezelfde feiten te baseren als tijdens uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS echter bedrieglijk geacht omdat uw afkomst uit Mosul en uw jarenlang verblijf aldaar niet geloofwaardig zijn. Bovendien bleek de door u voorgelegde identiteitskaart, waarmee u uw persoonsgegevens en herkomst wenste aan te tonen, vervalst te zijn. De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbrengt, zijn niet van die aard om deze negatieve beslissing om te buigen, wel integendeel.

*Zo legde u ondermeer uw origineel bewijs van nationaliteit voor. Dit document werd ter verificatie voorgelegd aan de Federale Belgische politie. Uit hun analyse (dd. 19.01.2011) blijkt dat dit document **vals** is en dus niet als een authentiek bewijsstuk kan aanvaard worden. Bovenstaande toont aan dat u opnieuw op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden zoals dit ook het geval was in het kader van uw eerste asielaanvraag toen u een vervalste identiteitskaart voorlegde. Deze herhaaldelijke fraude ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid.*

Aangezien uw identiteit aldus allerminst vaststaat, kunnen de andere door u voorgelegde documenten ook niet aanvaard worden als bewijsstukken voor uw afkomst en uw identiteit. U kan immers niet aantonen dat de identiteit die wordt vermeld op de woonstkaart, het attest in verband met de voedselkaart en het attest van uw werkgever op u betrekking heeft.

In verband met de bijkomende verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde, dient tenslotte te worden opgemerkt dat nog los van het gegeven dat deze bijzonder vaag zijn, hieraan geen geloof kan worden gehecht. Immers, zoals reeds opgemerkt in het kader van uw

eerste asielaanvraag zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in Mosul zouden hebben afgespeeld niet geloofwaardig aangezien uw verblijf in Mosul tot einde november 2009 evenmin geloofwaardig is.

Omwille van bovenstaande redenen blijft uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht staan en kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht zoals opgenomen in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 48 e.v. van de vreemdelingenwet, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, herhaalt verzoeker - wat betreft het bedrieglijk karakter van de asielvraag - de motieven van de bestreden beslissing, geeft hij een overzicht van de artikelen aangaande het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming, en voert hij aan dat geen van deze bepalingen een verwijzing naar het begrip “goede trouw” als voorwaarde inhouden. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing steunt op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, doch dat wanneer hij meent dat de asielaanvraag bedrieglijk is wegens de valsheid van het nationaliteitsdocument, hij zijn beslissing minstens had moeten gronden op artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien “goede trouw” of “uitsluiting in geval van bedrog” niet in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn opgenomen zodat verzoeker, minstens gedeeltelijk, in het ongewisse verkeert betreffende de grond van de beslissing nu er een voorwaarde aan de wet wordt toegekend. Wat betreft het bedrieglijk karakter van de aangebrachte stukken, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal nagelaten heeft alle documenten, waaronder de omslag, naar echtheid te onderzoeken, verzoeker via email bovendien fotokopieën van het nationaliteitsbewijs van zijn moeder en de identiteitsbewijzen van zijn broer en zus verkregen heeft hetgeen aantoonde dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekers identiteit overeenkomst met de verklaarde identiteit, hij zich niet heeft kunnen verweren heeft tegen het verslag van de Federale Politie, en hij niet verantwoordelijk is voor de valsheid van het nationaliteitsbewijs.

Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stukken toegevoegd: een fotokopie van het nationaliteitsbewijs van zijn moeder, een fotokopie van het identiteitsbewijs van zijn jongere broer en een fotokopie van het identiteitsbewijs van zijn jongere zus.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Waar verzoeker aanvoert dat nergens in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 1A, 2 van het vluchtelingenverdrag een verwijzing staat naar het begrip “goede trouw” en “een uitsluiting op grond van bedrog”, wijst de Raad erop dat verzoekers asielaanvraag niet geweigerd werd omwille van “uitsluiting op grond van bedrog” of omdat niet aan de voorwaarde van “goede trouw” zou voldaan zijn, doch wel omdat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zijn

afkomst uit Mosul en zijn jarenlang verblijf aldaar niet geloofwaardig zijn, de identiteitskaart waarmee hij zijn persoonsgegevens en herkomst wenste aan te tonen vervalst bleek te zijn, en de door hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte nieuwe elementen niet van die aard zijn om de negatieve beslissing uit zijn eerste asielaanvraag om te buigen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn origineel bewijs van nationaliteit na onderzoek door de Federale Politie geen authentiek stuk blijkt te zijn, hetgeen opnieuw zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) aangezien zijn identiteit niet vaststaat, ook de andere door hem neergelegde documenten niet aanvaard kunnen worden als bewijsstukken voor zijn identiteit omdat hij niet kan aantonen dat de identiteit die op deze documenten wordt vermeld op hem betrekking heeft, en (iii) los van het feit dat zijn bijkomende verklaringen over zijn asielfeiten vaag zijn, hieraan geen geloof kan worden gehecht aangezien hij zijn afkomst uit Mosul, waar de feiten zouden hebben plaatsgevonden, niet heeft aangetoond.

Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat het de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om, op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak, te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoekers bewering dat hij dan ook *“minstens gedeeltelijk, in het ongewisse verkeert betreffende de grond van de beslissing nu er een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd”*, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Daarenboven mist verzoekers verwijzing naar artikel 52, 2° van de vreemdelingenwet juridische grondslag. Immers voornoemd artikel 52, 2° heeft betrekking op de vreemdeling die probeert het Rijk binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en die aan de grens een asielaanvraag indient, wat in casu niet het geval is.

2.4. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf die zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal op 17 mei 2010 geweigerd werd omdat er, gelet op zijn ontoereikende kennis en zijn niet-authentiek bevonden identiteitskaart, geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Mosul tot 2009 waardoor er ook geen geloof kon worden gehecht aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in deze periode in Mosul zouden hebben afgespeeld. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen, met name dat hij vernomen heeft dat terroristen nog verschillende keren naar zijn ouderlijke huis zouden zijn gekomen op zoek naar verzoeker, alsook tot de beoordeling van de thans nieuw neergelegde stukken, zijnde een 'origineel' bewijs van nationaliteit, een attest van zijn werkgever, een woonstkaart, een attest in verband met een voedselkaart en een enveloppe.

2.5. Waar verzoeker omtrent zijn, na onderzoek door de Federale Politie niet-authentiek bevonden, nationaliteitsbewijs aanvoert dat dit document hem werd opgestuurd zodat hijzelf, voor zover het

daadwerkelijk om een vals document gaat, niet per sé verantwoordelijk is voor de echtheid van het stuk, wijst de Raad erop dat dit argument niets afdoet aan de vaststellingen van de Federale Politie dat *“Het document (...) niet overeenstemt met onze persoonlijke documentatie. Bij controle stellen wij vast dat het hier om een namaking door middel van inkjet reproductie gaat. Het nummer is niet in boekdruk weergegeven en in het wapenschild ontbreekt detail.”*. In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij niet geconfronteerd werd met het verslag van de Federale Politie en hij zich dan ook niet heeft kunnen verweren door eventueel een kopie van de identiteitskaarten van zijn familie van Mosul op te vragen, merkt de Raad nog op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie waarover hij beschikt en op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen juridische procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Bovendien stelt de Raad vast dat de resultaten van het onderzoek van de Federale Politie zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 17) zodat verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat de vaststelling dat verzoeker, voor de tweede maal, een vervalst identiteitsdocument neerlegt, zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt, en dat hij hierdoor niet kan bewijzen dat de identiteit die op de woonstkaart, de voedselkaart en het werkgeversattest vermeld staat op hem persoonlijk betrekking heeft.

Verzoeker beperkt zich tot het verweer dat minstens de afkomst van de nieuw neergelegde documenten vaststaat aangezien de enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd, verstuurd werd uit Mosul en de commissaris-generaal nagelaten heeft de nieuw ingediende documenten en in het bijzonder de omslag te onderzoeken. Daargelaten dat de commissaris-generaal niet verplicht is om elk document aan een echtheidsonderzoek te onderwerpen en hij aan aangebrachte stukken ook bewijswaarde kan weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, merkt de Raad op dat zelfs indien op deze enveloppe Mosul als plaats van afzending zou vermeld staan - hetgeen overigens niet blijkt uit de slecht leesbare fotokopie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk16) -, dit enkel aantoonde dat deze documenten door iemand verstuurd werden vanuit Mosul en niet dat verzoeker er tot aan zijn vertrek in 2009 zou hebben gewoond. Meer nog, de Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker ook middels zijn verklaringen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zijn afkomst uit Mosul niet heeft aangetoond omwille van onvoldoende en/of foutieve antwoorden op meerdere essentiële kennisvragen, hetgeen omstandig werd uiteengezet en toegelicht in de beslissing van de commissaris-generaal van 18 mei 2010.

2.6. Waar verzoeker ter staving van zijn identiteit en afkomst, volgens zijn zeggen nog een fotokopie van het nationaliteitsbewijs van zijn moeder en fotokopieën van de identiteitskaarten van zijn broer en zus bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat deze documenten - gelet op artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens hetwelk stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling - niet in overweging kunnen genomen worden en aan deze documenten hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend vermits fotokopieën geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit vermits deze aan de hand van knip -en plakwerk eenvoudig na te maken zijn. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan omdat hij niet met alle elementen rekening heeft gehouden en hij ook geen rekening hield met het feit dat de documenten uit Mosul werden verstuurd, kan dan ook niet worden aangenomen.

2.7. Gelet op bovenstaande overwegingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit en verblijf in Mosul, noch aan de door hem uiteengezette vluchtredenen die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging, kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/3, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet ook op de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Mosul, Centraal-Irak, kan evenmin de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden toegekend. Immers, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is.

Het aangevoerde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS